

Для найстильнішого у світі
капітана Джеймса Гака
та його подруги — тигриці-танцівниці

ЗОРЕСКОЛИ

— У голові не вкладається! — вигукнув Елліот, щоби його пашіли. Він сидів на снігу, витягнувши ноги перед собою, і недовіжливо хитав головою. — Смакує наче тост із желейними ведмедиками!

Седрік розсміявся, тим часом Емілі трохи напружено пробурмотіла щось про «підміну брата на троляче немовля» і закотила очі.

— І смак змінюється! — Елліот був у повному захваті. — Тепер як карамельний пудинг із малиновим праліне!

— То ти йдеш нарешті? — звернулася до нього вкрай роздратована Емілі. — Ми поспішаємо, хіба ні?

Елліот сміючись провів рукою по своїх світлих кучерях.

— Та чого ти? Якщо полетимо на мітлі, то не встигнемо й оком змигнути, як будемо біля каплиці.

Емілі застогнала.

— О, то хочеш сісти на мітлу просто поміж цих людей і так явити всім великого відьмака? — вона показала великим пальцем через плече туди, де захоплено перемовлялися якісь хлопець із дівчиною, тягнучи санки вкритою снігом вуличкою.

— Що з тобою? — закомизився Елліот і знову повалився на сніг. — Я завжди думав, що ти любиш зоресколи! — Із неба падали витончені сніжинки, опускаючись на його пальто. — Присягаюся Тором, здається, тепер я відчуваю смак крихтомонстра з карамельними очима! — юний відьмак видав булькаючі звуки.

Седрік зацікавлено перевів погляд на солодощі в другій руці.

Взагалі-то на вигляд це були цілком звичайні дрібні льодяники, рожеві, але прозорі, наче бурштин. Крім хіба що золотистих бульбашок, усередині яких, здавалося, щось рухалося вгору-вниз. Коли діти покидали майстерню Галахада, який запросив їх у гості, усміхнений господар запропонував пригоститися цукерками. Елліот одразу схопив солодощі, а Седрік повторив його вибір — коли йдеться про їжу, на смак друга завжди можна покластися.

Емілі роздратовано простягнула Елліоту мітлу:

— Давай, братику, час вирушати!

Той іще раз показово щасливо зітхнув і повільно потягнув дерев'яну палицю.

Седрік обережно розгорнув блискучу червону обгортку однієї зі своїх двох цукерок. Із цікавістю поклав до рота липкий зорескол — і миттєво зрозумів другу реакцію. Хлопець тихо гмикнув. Смак льодяника був

справді божественний! Цукерка смакувала ніжною карамелькою із дрібкою солі, граючи відтінком смаженого мигдалю.

— І що?! Ти тепер теж завалишся на землю, наче малюк? — запитала Емілі, кинувши підозріливий погляд. Сама ж поліморфа взяла з підноса лише кілька малесеньких медових краплин, які одразу ж зникли в кишені її пальта.

Седрік усе ще жував, повільно, щоб не прогавити жодного смакового відтінку, який постійно змінювався. Він хотів було щось відповісти Емілі, але розсміявся, побачивши блаженну усмішку свого друга. Хлопець закашлявся, і лише коли Елліот сильно ляснув Седріка по спині, тому стало легше.

— Емілі, кахи-кахи, вибач. Зоресколи дійсно...

— Бла-бла-бла! Зоресколи — це як мандрівні вогники серед солодощів! Змушують тебе повірити, що саме їхній смак ти любиш найбільше, але це всього-на-всього трюк! Це не має нічого спільного зі справжнім кулінарним мистецтвом, це навіть не магія! — урвала його дівчина, нетерпляче переминаючись із ноги на ногу. — Рухайтесь вже нарешті! Ходімо, інакше запізнимося!

— Зачекай-но! — Седрік, покашлюючи, витер сльози, що набігли йому на очі через сміх, і простягнув подрузі свій останній льодяник: — Просто покуштуй! Якщо за смакує, ти віддаси мені свої медові краплини. А якщо ні, то мені просто не пощастило. Домовились? — він пустотливо усміхнувся.

Емілі завагалася, тож Елліот рвучко кинувся вперед, вдаючи, що намагається пожадливо вихопити цукерку

із Седрікових рук, але сестра була швидшою. Вона поспішно поклала цукерку до рота. А потім очі її розширилися й дівчина завмерла.

— О! — тільки й вигукнула вона, повільно й зосереджено смакуючи. А далі трохи тихше: — О-о-о-о!

— Що сталося? — весело запитав Елліот. — Невже зоресколи тобі...

— На смак як різдвяні яблука з марципаном і корицею, — мрійливо видихнула Емілі. — Зоресколи справді... — її голос стих, вона проковтнула цукерку, помітно вражена.

— Ясна річ, вони бомбезні. Ти мені нарешті віриш?! — усміхнено запитав Елліот. А тоді додав зі зловтіхою в голосі: — Ти таки дивна, сестро!

— Так не чесно! — вигукнула Емілі, щоки її пашіли. — Я люблю зоресколи, ти ж знаєш! Але я взяла медові краплини для містера Елдерлінга! Він обожнює маленькі перлинки, а останнім часом ельф здається таким нещасним.

Елліот стиснув губи.

— Ой! — зойкнув він досить збентежено, почервонівши як буряк.

Седрік вражено глипнув на подругу. Містер Елдерлінг, людина-метелик і бібліотекар їхнього селища, був причиною їхнього візиту сюди, до великого міста. Книжковий ельф, завбільшки всього-на-всього з долоню, попросив їх допомогти забрати до відомської бібліотеки цінну книжку про рослини — гербарій. Тож вони прибули з гір Містл-Енду на це узбережжя. Крихітний книжковий ельф безпечно ховався в дерев'яній скриньці, яку Елліот ніс у сумці через плече.

Седрік також помітив, що відтоді, як вони прибули до столиці Шотландії, стан містера Елдерлінга змінився на гірше, але не надав цьому ваги. Юний друїд вдячно усміхнувся Емілі. Дівчині завжди якось вдавалося не забувати про тих, хто лишався поза увагою інших.

— Це так мило з твого боку, — тихо промовив юний друїд, щасливий, що вона покуштувала його зорескол.

— Так, — Елліот серйозно кивнув. — Седрік правий. Дійсно мило.

Емілі засяяла — щаслива і, можливо, трішки горда. Вона знічено відмахнулася:

— Та ходімо вже! А то спізнаємося!

Вони радісно покрокували вулицями засніженого старого міста. Вузькі будинки з готичними фронтонами й звивистими еркерами, переживши не одне пронизливе й вогке століття, здавалися в сутінках майже чорними. Вогники свічок мерехтіли у вузьких вікнах, створюючи осяйний золотавий візерунок на блискучому синьому снігу нічного міста. Десь здалеку чулися дитячий сміх, дзвіночки санчат та іржання коня.

— Як Галахаду це вдалося? — задумливо пробурмотіла Емілі. — Такі зоресколи навіть татові не вдаються!

Седрік тихо усміхнувся. Батько брата із сестрою, як і всі в їхній родині, теж був відьмаком. Він керував єдиною пекарнею Містл-Енду — «Цукерки чи пакості Голденів». Хлопець пригадав, як йому подобалася маленька кухня пекарні, де ніщо не відповідало стандартам. Блискучі колібрі із зацукрованих пелюсток троянд дзинчали у торговому залі. На вітринах було

повно кришталевих тарілок і блискучих срібних мисок, наповнених пирхаючими шоколадними ведмедиками, пухкими жучками з праліне та маленькими грильяхно-окими монстрами із печива. І це слід було сприймати буквально, оскільки смачні ласощі пекарні Містл-Енду поводитися як живі. Одного разу Седрік побачив білого шоколадного единорога, який бігав прилачком. А дерево було з корою з горіхової нуги, і його фісташково-марципанове листя погойдувалося на чарівному вітрі. Під ним сиділа горда лисиця, повністю зроблена з карамелі та підсмаженого кунжуту; її пухнастий хвіст м'яко обвивав лапи.

Чарівна пекарня батька Емілі та Елліота була одним із найчарівніших місць, які Седрік узагалі міг собі уявити.

Тож він чудово розумів, чому Емілі так дивувалася. Сам він, ясна річ, ніколи не їв нічого кращого, ніж ці зоресколи. Галахад Голден, п'ятиюрідний пра-пра-пра-правнучатий дядько, Емілі й Елліота, був навіть не пекарем, а алхіміком. Для нього виготовлення магічних цукерок було розвагою. Забавкою чаклуна, який у своїй алхімічній майстерні насправді розробляв чарівні зілля та еліксири. Або принаймні намагався.

Хоча вони ще два дні тому заїхали до комірки на Рамзі-Гарден, 18, чоловіка з тисячею прізвиськ вони майже не бачили. Він і справді проводив більшу частину часу в підвалі свого величного будинку, поміж усіляких дивних, цокаючих пристроїв із латуні та дерева, оточених скляними конструкціями з киплячою рідиною. Там мав би зберігатися стародавній магічний котел — саме про це Галахад Голден запевнив своїх гостей,

підморгуючи лівим оком. Хоча дядько був офіційним придворним алхіміком, відповідальним за постачання Единбурзькому ковену всіляких магічних артефактів, справжньою пристрастю трохи божевільного на вигляд чарівника було прагнення предків: виробництво золота!

Емілі й Елліот розповіли Седріку, що їхній п'ятиюрідний пра-пра-пра-правнучатий дядько, у двадцять третьому коліні намагався використати відьомську магію, аби створити дорогоцінний метал.

Раніше він не цурався використовувати навіть темну магію, яка в його часи вже була неприйнятною, а сьогодні повністю перебувала під заборноюю.

Принаймні серед відьом Містл-Енду. Але навіть якщо він і не мав повного успіху, результати, імовірно, мусили бути неабиякими, щоб обдурити жадібних людей. Ось чому він зрештою зміг купити цей будинок поблизу королівського замку і чому існувала підозра, що десь у великих підвалах Рамзі-Гарден, 18, лежать гори фальшивого золота. Звичайно, жодного доказу досі виявлено не було, але Седрік із друзями були налаштовані дошукатися істини під час свого перебування в місті.

Тож те, що зоресколи такого алхіміка, як Галахад, смакували краще, ніж з містл-ендівської пекарні, тривожило Емілі небезпідставно.

Вона стукнула кулаком по долоні.

— Упевнена, що Галахад наклав на казанок закляття танучої туги, — зблиснувши очима, вигукнула вона. — Розумний хід! Дуже розумний!

Елліот захихотів.

— Якщо це так, то це чудова ідея!